

Hồi Thứ Bảy Mười

LÃO QUÁI ĐỘT HIỆN

Chi Vân trại nằm bên phải chỗ hai người đứng trước đó, còn Vụ cốc thì nằm ở bên trái, phương hướng tương phản nhau. Tông chủ Mật Tông đã tự ý chọn địa điểm này, bề ngoài xem ra quả là trong lòng thật sự muốn đơn độc gặp gỡ Nhạc Nhạn Linh.

Trong Vụ cốc do bởi có mạch hỏa sơn đi qua, trong cốc đầy rẫy suối nước nóng, quanh năm hơi nước bốc lên như sương trắng, lan tỏa khắp sơn cốc nên mới có tên là Vụ cốc.

Hai người phóng đi chừng thời gian tuần trà, chỉ cảm thấy hơi nóng hừng hực, bốn bề ngoại trừ những tảng đá quái dị màu đen ướt sượt, không một ngọn cây cọng cỏ, hết sức hoang vu thần bí.

Sơn cốc rộng chừng năm mươi trượng, bao quanh là những ngọn núi thấp, không hiểm trở lắm.

Tông chủ Mật Tông dừng lại trên một tảng đá to và bằng phẳng, ngồi xuống cười nói:

– Các hạ thấy nơi này thế nào?

Nhạc Nhạn Linh dừng lại cách bà hai trượng, lạnh lùng nói:

– Đây quả là một nơi vùi xương....

Tông chủ Mật Tông cười nói:

– Bỏn nhân thấy nơi đây hoang vu và hiu quạnh quá!

Lời lẽ như xuất phát tự đáy lòng, khiến người nghe cảm thấy bà ta như có nỗi niềm ai oán không nơi thổ lộ.

Nhạc Nhạn Linh cười khẩy:

– Đối với tông chủ có lẽ là vậy!

Tông chủ Mật Tông ngạc nhiên:

– Chẳng lẽ các hạ không cảm thấy vậy sao?

Nhạc Nhạn Linh cười mỉa mai:

– Nhạc mỗ đã quen sống cô đơn, đâu như tông chủ ngày đêm có người bầu bạn, đã quen sống có đôi có bạn, một khi ở đây một mình hẳn nhiên là cảm thấy hiu quạnh rồi.

Tông chủ Mật Tông thoáng biến sắc mặt đanh giọng:

– Các hạ nói sống có đôi có bạn đó chỉ là nam hay nữ?

– Ha ha... Tông chủ chỉ vậy cũng không hiểu ư? Hai nam không thành đôi, hai nữ không thành cặp, hiển nhiên là một nam một nữ rồi.

Tông chủ Mật Tông bỗng mắt rục sát cơ, đứng phất dậy, giọng lạnh tanh nói:

– Nhạc Nhạn Linh, hôm nay ngươi đừng mong sống rời khỏi nơi đây!

Nhạc Nhạn Linh thấy bà ta tức giận đến vậy, bèn động thâm thâm nhủ:

“Chả lẽ y thị không phải là hạng người dâm loạn, thật chẳng thể như vậy được, nội qua cách ăn mặc cũng đủ biết y thị là người không đứng đắn gì.”

Đoạn cười khẩy nói:

– Giữa hai chúng ta vốn dĩ phải có một người đương nhiên không thể rời khỏi nơi đây, nhưng không nhất định là Nhạc mỗ!

Tông chủ Mật Tông hít sâu một hơi không khí, nén giận nhoẻn cười nói:

– Đúng vậy, mặc dù chúng ta chưa chính thức tử đấu nhưng bản nhân tin chắc võ lâm Trung Nguyên mai này ắt sẽ do bản nhân thống trị.

Nhạc Nhạn Linh cười khẩy:

– Tông chủ quả quyết quá nhỉ!

– Sự thật đúng là như vậy, trên cõi đời này chỉ có mỗi mình các hạ có thể đối kháng với bản nhân thôi.

Nhạc Nhạn Linh cười phá lên:

– Tông chủ quá khen, Nhạc mỗ võ công đâu sánh bằng bốn kỳ nữ, tài trí lại bình bình, đâu thể đối kháng với tông chủ, tông chủ chẳng phải đã quá đề cao Nhạc Nhạn Linh này hay sao?

– Không, đành rằng võ công các hạ không sánh bằng bốn vị cô nương ấy nhưng các hạ lại là người chỉ huy, mất đi các hạ, họ sẽ trở thành một nhóm ô hợp như rắn không đầu.

– Tông chủ lại lầm nữa rồi, trước kia họ từng chỉ huy hàng vạn người một cách chỉnh tề quy củ, Nhạc mỗ đâu có khả năng chỉ huy.

Tông chủ Mật Tông nghiêm túc:

– Nhưng hiện nay họ đã yêu các hạ, mọi sự đều nghe theo các hạ, những gì đã qua đều trở thành quá khứ, không thể nào quay trở lại được nữa.

Nhạc Nhạn Linh cười:

– Tôn chủ tin vào sức mạnh của tình yêu đến như thế ư?

Tông chủ Mật Tông bỗng thở dài nào nùng nói:

– Phải, bốn nhân rất tin vào sức mạnh của tình yêu có thể chi phối cả vũ trụ.

Nhạc Nhạn Linh như đắc kế cười to:

– Vậy càng tốt, Nhạc Nhạn Linh mà chết đi, bốn nàng ắt sẽ toàn lực đối phó với tông chủ, sức mạnh ấy có lẽ sẽ hơn Nhạc mỗ gấp bốn lần trở lên, tông chủ tin hay không ?

Tông chủ Mật Tông thoáng biến sắc mặt:

– Các hạ đe dọa bốn nhân ư?

Nhạc Nhạn Linh cười khẩy :

– Sự thực quả đúng là như vậy!

– Vậy bốn nhân nên buông tha cho các hạ là hơn.

– Buông tha ư? Tông chủ đã thắng Nhạc mỗ rồi sao?

Tông chủ Mật Tông cười khẩy:

– Tuy bốn nhân chưa thắng được các hạ, nhưng về tâm lý thì các hạ đã sợ hãi rồi.

– Nếu sợ thì Nhạc mỗ đâu dám đến đây!

– Nhưng các hạ chớ quá nóng vội, bốn nhân đã dám đơn thương độc mã gặp gỡ các hạ tại đây, nếu không nắm chắc phần thắng thì đâu hành động như vậy, trên đời đâu có ai ngu dại đến mức biết rõ đường chết mà vẫn xông vào.

Nhạc Nhạn Linh hai tay từ từ đưa lên trước ngực:

– Có lẽ tông chủ nói đúng, nhưng Nhạc mỗ vẫn không sờn lòng.

Tông chủ Mật Tông nhoẻn cười:

– Bốn nhân xưa nay hành sự chủ trương dùng trí thắng chứ không dùng sức lực.

– Nhưng Nhạc mỗ thì ngược lại, thế nào? Ha ha....

– Đó là việc của các hạ.

– Nhưng hiện tại đối với Nhạc mỗ lại là tông chủ.

Tông chủ Mật Tông nhoẻn cười:

– Trí khôn luôn luôn thắng sức lực.

– Chưa chắc, tông chủ đã chuẩn bị xong hay chưa?

– Các hạ định động thủ ư?

Nhạc Nhạn Linh cười khẩy:

– Nhạc mỗ đâu phải đến đây để ngoạn cảnh.

Tông chủ Mật Tông thản nhiên buông giọng cười:

– Vậy các hạ hãy xuất thủ đi.

Nhạc Nhạn Linh tâm địa quang minh, không muốn xuất thủ khi đối phương không phòng bị, bèn cảnh cáo:

– Đó là tông chủ bảo đấy nhé.

Tông chủ Mật Tông vẫn thản nhiên cười:

– Đúng vậy, các hạ cứ xuất thủ đi!

Thế là chẳng cần nói nhiều nữa, Nhạc Nhạn Linh lạnh lùng nói:

– Vậy thì hãy tiếp chiêu!

Dứt lời đã với chiêu Lực Bình Ngũ Nhạc, một chưởng bổ thẳng vào ngực tông chủ Mật Tông.

Chàng biết rõ đối phương công lực cao thâm khôn lường, nào dám khinh suất, tuy chỉ là một chiêu Lực Bình Ngũ Nhạc bình phàm nhưng xuất thủ đã sử dụng toàn lực.

Nhưng thật không ngờ, chưởng chàng xuất ra không hề có một chút kinh phong, Nhạc Nhạn Linh bàng hoàng sửng sốt, thềm nhủ:

“Vậy là sao thế này?”

Chỉ thấy tông chủ Mật Tông nhẹ nhàng vung chưởng nói:

– Còn kém xa lắm.

Bùng một tiếng, Nhạc Nhạn Linh bị đẩy lùi bốn bước, suýt nữa rơi xuống mặt tảng đá, sương trắng xung quanh chỉ thoáng dao động chứ không hề có sức gió mạnh mẽ của hàng cao thủ đối chưởng.

Nhạc Nhạn Linh đứng vững lại, nhướn mày song chưởng vung lên, định thi triển chiêu Huyết Hải Thi Sơn tấn công tiếp, nào ngờ vừa đề vận chân khí, chợt cảm thấy trong người trống rỗng, bất giác cả kinh thất sắc.

Tông chủ Mật Tông nhoẻn cười nói:

– Ủa, sao không tấn công nữa đi!

Nhạc Nhạn Linh thở dài não ruột lạnh lùng nói:

– Nhạc mỗ đã thua rồi, tông chủ hạ thủ đi.

– Nếu bản nhân thật sự muốn giết các hạ, thì đâu cần phải đưa các hạ đến đây.

Nhạc Nhạn Linh tức giận:

– Vậy tông chủ muốn gì?

Tông chủ Mật Tông cười âm trầm:

– Muốn mời người lên Viên Sầu nhai lần nữa.

– Tông chủ thật là hiểm độc!

– Thú thật là bốn nhân cũng có chút ngán sợ bốn ả nha đầu kia, nên chẳng thể không lợi dụng các hạ để dẫn dụ họ, sau đó nhất cử trừ diệt.

Nhạc Nhạn Linh gằn giọng:

– Tôn giá tin chắc là bắt giữ được Nhạc mỗ ư?

Tông chủ Mật Tông thản nhiên tươi cười:

– Công lực của các hạ đã bị tiêu tan bởi Tán Công phấn của bốn nhân, sao không bắt giữ được chứ?

Nhạc Nhạn Linh giờ mới hiểu ra mùi hương khi nãy chính là Tán Công phấn, nhất thời lòng ngổn ngang trăm mối, bi phần tột cùng.

Tông chủ Mật Tông cười đắc ý:

– Thế nào, trí hơn xa lực chứ?

Nhạc Nhạn Linh thở dài trầm nghĩ:

“Đằng nào sớm muộn cũng chết, thay vì lọt vào tay y thị liên lụy đến bốn vị cô nương, chi bằng tìm cách tự tuyệt còn hơn.”

Đoạn liền cảm thấy yên tâm, bình tĩnh cười khẩy nói:

– Thủ đoạn tôn giá bỉ ổi thế này, chỉ thể kể được là ám toán chứ đâu phải là với trí thủ thắng.

Đoạn tay trái đưa lên một cách tự nhiên, lau chùi mồ hôi trên trán.

Tông chủ Mật Tông cười:

– Bất kể thế nào thì bốn nhân cũng đã chế ngự được các hạ rồi!

– Tôn giá nên giết Nhạc mỗ đi là hơn!

– Nhưng bốn nhân lại cho là để cho các hạ sống thì hơn.

Nhạc Nhạn Linh lau khô mồ hôi, thừa lúc tông chủ Mật Tông đang nói, vụt thò tay vào lòng rút đoản kiếm ra, kê vào yết hầu mình, lạnh lùng nói:

– Tôn giá hẳn không ngờ đến thế này chứ?

Tông chủ Mật Tông sững sờ, bà ta quả là không ngờ Nhạc Nhạn Linh lại hành động thế này, nhất thời cũng không biết nên xử trí thế nào.

Nhạc Nhạn Linh cười âm trầm:

– Tôn giá đau lòng vì đã quá khinh suất phải không?

Tông chủ Mật Tông vội nói:

– Các hạ tưởng là công lực không còn phục hồi được nữa, nên mới định tự tuyệt chứ gì? Cho các hạ biết, bốn nhân có thể làm tan đi công lực của các hạ, dĩ nhiên bốn nhân cũng có thể phục hồi được, chỉ cần các hạ bằng lòng hợp tác với bốn nhân.

– Hợp tác hẳn phải có điều kiện, chẳng hay điều kiện như thế nào?

– Dùng các hạ làm con tin, buộc bốn nàng lui ra khỏi võ lâm.

– Sau đó để cho tôn giá độc bá võ lâm, tàn sát sinh linh chứ gì?

Tông chủ Mật Tông cười :

– Xung bá võ lâm là thật, tàn sát sinh linh thì không đúng, bốn nhân chỉ muốn chỉ huy họ thôi.

– Tôn giá nghĩ là Nhạc mỗ tin lời tôn giá ư?

– Có lẽ không tin, nhưng tính mạng các hạ đang nằm trong tay bốn nhân.

Nhạc Nhạn Linh cười khẩy:

– Trong tương lai hẳn sẽ có người tìm tôn giá báo thù cho Nhạc mỗ!

– Vậy là các hạ quyết định chết phải không?

– Đúng vậy, Nhạc mỗ quyết không sống để lọt vào tay tôn giá.

Tông chủ Mật Tông bỗng cất tiếng cười khẩy:

– Vậy các hạ hãy chết đi! Sau khi người chết, bốn nhân vẫn có thể dùng thi thể người đánh lừa bốn ả nha đầu kia lên Viên Sầu nhai để diệt gọn.

Nhạc Nhạn Linh kinh hoàng, chàng biết bốn nàng chắc chắn sẽ liêu lĩnh xông lên Viên Sầu nhai, lọt vào cạm bẫy của y thị, cuống lên buột miệng nói:

– Nhạc mỗ chết rồi trở thành ma quỷ cũng không tha thứ cho tôn giá.

Tông chủ Mật Tông cười khẩy:

– Bốn nhân chỉ cần một người tha thứ thôi, còn những người khác tha thứ hay không, bốn nhân chẳng bận tâm.

Dứt lời, cất bước tiến đến gần Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh thảm thở dài đau xót, tay phải vừa định dùng sức, bỗng nghe một giọng nặng nề nói:

– Nhạc Thanh Vân cũng không tha thứ cho người, bởi vì người đã

trừ diệt hậu duệ duy nhất của nhà họ Nhạc.

Ba tiếng Nhạc Thanh Vân hết như sấm nổ ngang tai, tông chủ Mật Tông vừa nghe liền tức tái mặt, dừng bước đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, bà ta bỗng cả kinh nói:

– Nhạc bá bá, thì ra lại là lão nhân gia.

Dứt lời liền quỳ sụp xuống, vái lậy vẻ mặt đầy vẻ u ám thê lương.

Giọng nói nặng nề ấy thở dài cảm khái nói:

– Ngọc Vy, đứng lên đi! Ôi, người cũng thật quá bướng bỉnh.

Giọng điệu của lão tuy có vẻ trách cứ, nhưng vẫn không bằng tình xót thương yêu mến.

Nhạc Nhạn Linh đoán kiếm vẫn kê vào cổ, không dám rời, sợ người vừa đến là đồng bọn của tông chủ Mật Tông, bị mắc bẫy của họ.

Tông chủ Mật Tông vái lậy xong, đứng lên mặt đã giàn dựa nước mắt, trông rất thê lương tội nghiệp, so với khi nãy hoàn toàn biến thành một con người khác hẳn.

Giọng nặng nề lại nói:

– Nhạc Nhạn Linh, hãy bỏ kiếm xuống, đến chào Phương a di.

Nhạc Nhạn Linh ngạc nhiên:

– Tôn giá là ai?

– Ta là gia gia ngươi,

Tông chủ Mật Tông sửng sốt:

– Sao? Y là con của Vân ca ư?

Thì ra vừa rồi bà ta chỉ nghe được ba tiếng “Nhạc Thanh Vân” ngoài ra chẳng nghe được gì khác nữa.

– Không sai, chính y là hậu duệ duy nhất của nhà họ Nhạc.

Tông chủ Mật Tông tái mặt, bàng hoàng nói:

– Lão nhân gia muốn nói là Vân ca đã gặp bất hạnh rồi ư?

Dứt lời bỗng đưa tay lên bịt miệng lại, như sợ lọt ra những lời ghê gớm nữa.

Qua vẻ đau khổ của bà ta, Nhạc Nhạn Linh đã tin là bà ta không phải giả vờ, bèn uể oải buông đoản kiếm xuống, chậm chậm quay qua nhìn.

Chỉ thấy một lão nhân áo bào xám, tuổi trạc bát tuần, râu mày đều bạc, tướng mạo thanh kỳ, tay bợ một bộ y phục trắng đang đứng ngoài một trượng.

Lão nhân quét mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh nói;

– Phải, y đã chết cách đây mười sáu năm rồi.

Tông chủ Mật Tông mặt mày trắng bệch, ánh mắt trống rỗng, như thể nhìn thấy một nơi khác, nơi đó không có sự tồn tại của hiện thực, chỉ có một khoảng trống mênh mông.

Bà ta xót xa lắm lắm:

– Mười sáu năm, mười sáu năm, thảo nào trong khoảng thời gian dài ấy, Vân ca đã không hề ra mặt ngăn cản Vy nhi, mặc cho Vy nhi càn quấy, Vy nhi cứ ngỡ là Vân ca đã không còn màng đến Vy nhi nữa chứ!

– Lão phu tưởng là nhiều năm qua, người đã quên y, tìm một người khác trao thân gửi phận, nên lão phu vẫn thường ở gần bên người, nhưng chung quy vẫn không ra gặp, thật không ngờ người lại cố chấp đến vậy.

Tông chủ Mật Tông nước mắt rơi lã chã:

– Quên ư? Không bao giờ, kiếp này Vy nhi không bao giờ quên được Vân ca. Nhạc bá bá hãy cho Vy nhi biết trước lúc từ trần, Vân ca có nhắc đến Vy nhi không?

Lão nhân thở dài:

– Lúc Nhạc Thanh Vân chết, lão phu không có mặt ở cạnh bên, nhưng lão phu biết chắc một điều là y chính là đã hay tin người bị lâm bệnh ở Phi Vân trại nên y đã tìm mọi cách đến thăm người.

Tông chủ Mật Tông mắt lướt qua vẻ hài lòng, say sưa lắm lắm:

– Đến thăm Vy nhi ư? Thì ra Vân ca vẫn còn nhớ đến Vy nhi, vậy mà Vy nhi....

Lão nhân lắc đầu;

– Trước kia lão phu từng hoài nghi rằng người đã sát hại Nhạc Thanh Vân, lúc Nhạc Nhạn Linh ở Ngoại Long cốc, thuốc trị độc do Nam Tà và Bắc Quái luyện cho Nhạc Nhạn Linh, lão phu tưởng là do người lấy trộm, nhưng về sau lão phu đã điều tra rõ, không phải là người.

– Vậy là ai?

– Một vị bá huynh trước kia của Thanh Vân.

– Bá huynh của Thanh Vân ư? Người nào thế nhỉ?

– Chính là Thiên Diện Nhân thủ hạ của người, việc sát hại Thanh Vân chính là do y sai bảo.

Tông chủ Mật Tông bỗng ngập đầy sát cơ trùng trùng, giọng căm hờn cất lên nói:

– Hiện nay y đang ở trong Phi Vân trại.

Nhạc Nhạn Linh bỗng cất tiếng nói:

– Linh nhi đã tin lão nhân gia là gia gia của Linh nhi rồi!

Đoạn co chân xuống quỳ lạy lão nhân gia ấy.

Trên mặt chàng hoàn toàn không có nước mắt, cũng không có vẻ gì là đau khổ, trái lại bình thản đến mức làm người kinh ngạc.

Có lẽ đến mức bất kỳ việc gì đến lúc quá mức đều trở nên không bình thường, trên mặt lão nhân bỗng lộ vẻ bất an.